

To, hele, furt někde slyšíš, jak by bylo supr, jo, navázat kontakt s mimozemskou civilizací. Ale já ti řeknu, že takový kontakty, z těch je, ty bláho, větší škoda než užitek. A mně to věř. O tomhle já vím svoje.

Sehnal jsem tenkrát dost slušnej spacák. Pro dva. Děsně velkej a děsně fajnověj. No a jeli jsme ho s Fišárkovou testovat. Na Brekekáč. To je hora. Naše oblíbená hora. U Flájský přehrady. Nějakejch deset kiláků od Flájský přehrady.

Utábořili jsme se až večer. Na jižním svahu. Zrovna jsme si tam tak hezky hráli, jo, když zablejskalo to světlo.

Koule.

Nevím, kde se vzala. Prostě tam byla a letěla dolů. Jako meteor. Nebo kulovej blesk. Čím dál větší kulovej blesk.

Zastavilo se to těsně nad zemí. Skoro u našeho pelechu. Padesát metrů, víc ne. Koule.

Obrovská koule. Svítila jako žárovka. Desetimetrová mléčná žárovka. Pod sebou úplně všechno sežehla. Trávu, houští i malý stromky.

A zůstala viset ve vzduchu.

Asi pět minut se nedělo nic. Jenom my jsme mžourali a zvykali si na světlo. Hnusný mléčný světlo. Pak se ale z toho kulovýho blesku najednou něco vylouplo. Ne dveřma, ani poklopem. Normálně to proklouzlo ven ze světla jako jádýrko vymačkaný z citrónu. A seskočilo to na tu spálenou trávu.

Bylo to živý. Byl to?

Vypadal skoro jako my. Trochu menší. Vietnamec - nebo tak někdo. Akorát, že měl křídla a čtyři ruce a hlavu jako - fakt jako luční kobylka.

Rozhlížel se.

Měl na sobě, no spíš kolem sebe, takovou bublinu. Průhlednou. Jak z bublifuku.

Neviděl nás.

Šel pryč. Nahoru do kopce.

Fišta si vydechla. Přikrčila se ještě víc, než byla přikrčená. Fakt. Kdyby to záleželo na ní, tak se tam krčíme pořád. Jenže, chápeš, mně to nedalo. Taková náhoda. To - zkrátka jsem vstal a řek jsem:

"Hej."

Mimozemšťan rozhodil rukama, jako kdyby ho klepla pepka. Otočil se, prudce, až si rozhoupal bublinu. Musel se docela dost leknout. Buď nečekal, že tu někoho potká, nebo nečekal, že tu potká nás. Nevím. Ale znáš to, leknul se mě. A když se tě někdo lekne, tak se ty nelekneš jeho.

Pomalu jsem šel k němu. Fišta si taky stoupla, ze solidarity nebo co, ale jít za mnou se jí nechtělo. Byl jsem už skoro u něj. Ty vado. Ten obličej. To nevíš. Bát se? Smát se? Obličej. Hladká zelená, zelenožlutá kůže. Dvě velký, skoro kulatý oči. Žádný víčka, ani obočí. No děs. Luční kobylka. Jestli já jemu připadal stejně šerednej jako on mně, fakt ho lituju, teda.

Couvnuł přede mnou o krok dozadu. A začal mluvit. No, mluvit. Bylo to jako dabovanej film. On hejbal pusou, tak nějak po svém, a já slyšel - spíš vevnitř v hlavě než v uších - takovej slizkej hlas: Dobrý den. Vy jste obyvatelé této planety?

Jsem asi kejvnul, protože ten hlas pokračoval: My se velice omlouváme. Z koule totiž bublinou vykukoval ještě jeden. A nebo jedna? V tom se ani pes nevyzná. Omlouváme se, že jsme vás takto vyrušili. Nepředpokládali jsme tu váš výskyt.

Výskyt.

Kontakt

Napsal uživatel Mirek Valina
Pátek, 22 Únor 2008 03:00

Jako hlodavců, nákejch.

Napadlo mě, že by to chtělo vědátory a papaláše a novináře a tak, aby jim teda připravili pořádný uvítání. Ale dřív, než jsem to stačil říct, jo, zašuměl mi v hlavě znova ten hlas: Ne. Prosím. Oficiální? oficiální kontakt ne. My? je nám líto, ale my jsme? my jsme? udělali jsme? my? dopustili jsme se? iniverag. To iniverag znělo dost bezradně. Jako by ten, kdo to říká, doufal, že budu vědět, co iniverag znamená, ale zároveň tušil, že budu vědět pendrek, jo. A když, hele, zjistil, že ho tušení nezklamalo, tak mi to tím slizkým hlasem v mojí hlavě zkusil vysvětlit:

My jsme oddělili? rozklepli? vynořili? ano, to je nejpoužitelnější slovo. My jsme se vynořili v oblasti, která nebyla upravena pro? táboření. A tím pádem jsme? dopustili jsme se? iniverag? a kvůli tomu se? na úřadech se? odebírá se? vynořovací prostředek? a rodozměna. A jistě chápete?

Chápal jsem, že chce říct, že mu hrozí průšvih, kdyby tady z jeho přistání, jo, byla událost a nějak se to provalilo tam u nich. Nebo co. Jinak jsem nechápal nic. No ale kejvnul jsem. "Jo. Jasně."

Mimozemšťanovi pod bradou vykloktal sliz. Těžko říct, jestli to byl pozdrav na rozloučenou, hele, nebo jejich způsob usmívání. Rozhodně to bylo dost nechutný. Ale překousnul jsem to a taky jsem se usmál. Nepřemejšlel jsem o tom, že vlastně cením zuby, ty vado.

Fišta si oblíkla svetr a přišla k nám. Co to děláš? povídala mně očima. Tvářila se, jako kdybych tam pitval přejetýho mloka.

Kristovy hnáty.

Mimozemšťan byl jako na trní, nejspíš z toho mýho úsměvu. Nebo z toho iniverag nebo z čeho. Nenápadně, kousek po kousku, takovým širokým obloukem nás obcházel, protože jsme - chápeš - stáli mezi ním a jeho lodí. Nebo co to bylo. Fišárková mně říkala: "Ty máš nápady, to je hrozný."

"Proč?" povídám.

"Víš, jak jsem se bála, že tě unesou?"

"Tyhle, jo?"

"Copak ty jsi je znal?"

"No - ne."

K tomu už neměla co říct. Jenom tak trochu zakroutila tou svojí černovlasou hlavou, jo.

Ty vado.

Bublina s mimozemšťanem se dotkla kulovýho blesku a ten ji vtáhnul dovnitř. Ta druhá bublina, ta zmizela už předtím. Koule si na nebi takovejma světelnějma chobotama, hele, vyvrtala díru. Něco jako tunel. Tunel ze světla, zavrtanej do tmy. Roztáhla ho, že byl širší než Velkej vůz, a pak, jo, pak do něj vletěla.

Strašně rychle.

My na to koukali jako Bulhaři na kabelovou televizi.

Koukali jsme, jak je tunel pořád menší a menší - a vůbec jsme si nevšimli, že se k nám někdo šplhá.

Někdo.

Připachtil se nahoru, jo, rozsvítil baterku a uviděl nás. Nás a totálně sežehnutěj dvacetimetrovej kruh.

Někdo.

Gumáky, pyžamo a policajtská čepice.

Kašpar.

Kontakt

Napsal uživatel Mirek Valina
Pátek, 22 Únor 2008 03:00

Kdyby aspoň nezačal pištět.

"Co tu vyvádíte?! Nevíte, kde se táboří? Nevíte, co je tábořiště? Tady není tábořiště! Víte to? Víte, čeho jste se dopustili?! Víííte to!?! Nebo nevíte?!?" Pištěl jako eunuch z harému nějakýho debilního naftovýho emíra.

To bylo šílený.

Já se podíval na Fištu, Fišta na mě.

A rozchechtali jsme se.

Nezdrhali jsme, chechtali jsme se. Jak jsme se na sebe s Fišticí koukli, museli jsme se chechtat.

Iniverag.

Sbalili jsme si, vlezli do jeho auta a jeli s ním. K němu na fízlárnu, hele. Vážně. Tam byli dva další policajti a taková stará lokomotiva, jo, a všichni nám společně domlouvali a psali o tom lesním požáru děsně dlouhej protokol a dopis učitelkám a ředitelkám a prezidentovi a evropskému parlamentu a OSN.

To už jsem se, chápeš, trochu vzpamatoval, mezitím. Fišárková taky. Už jsme se nechechtali.

No, skoro. Spíš jsme mlčeli, kejvali a se vším souhlasili. Co jinýho? Co jsem asi měl říct, co?

"Vy komedianti, tu trávu jsem nezapálil já, ale UFO." Jo? Tak vidíš. Kontakt s mimozemskou civilizací. K čemu ti je dobrej? K čemu? Bych to fakt moc rád věděl.